

— Кой чука?

— Азъ съмъ, Фиу-фиу — отвори!

— Върви си, моля, и не ме безпокой!

— Че какъ така?

— Нѣма защо да се сърдишъ, господине, кжщичката е заета.

— Кой я е заелъ?

— Азъ!

— Че нали е моя? Ти си само пазачъ!

— Не, сега е моя!

Скорецътъ разбра каква е работата. Той почна да вика, да удря по вратата. А Вrabчо мълчи, не отваря.

Скорецътъ дълго чука и тропа, послѣ литна съ другарката си къмъ ливадитѣ. Викна тамъ колкото имаше гласъ, събра всички скорци и имъ обади за нещастieto си. Зацъркаха, закрещѣха скорцитѣ и се закахиха:

— Добрѣ! Щомъ е така, ще научимъ тоя нахалникъ на умъ!... Скоро, братя, взимайте по малко калъ, сламки, кой каквото намѣри, и да вървимъ!

Разхвъркаха се скорцитѣ по ливадитѣ, награбиха въ човкитѣ си кой какво намѣри, и бързо отидоха при кжщата на Фиу-фиу.

Тѣ обиколиха отворедъ и почнаха да лѣпятъ и запушватъ като зидари всички зирки и пукнатини.

Вrabчо отначало се кискаше отвжтрѣ. Слѣдъ това се изплаши и завика:

— Моля ви се!... Съгласенъ съмъ да дамъ кжщичката и за по-евтинъ наемъ!...

Скорцитѣ не искаха и да чуятъ. Тѣ работѣха, лѣпѣха, мажеха.

— Задушвамъ се!... Задушвамъ се! — запищѣ Вrabчо отвжтрѣ. — Моля ви се, пуснете ни.

— Тогава — вѣнъ! — записаха скорцитѣ. Тѣ започнаха да отлѣпятъ калъта отъ вратата.

— Отваряй, разбойнико!...

Вратата се отвори, излѣзе Вrabчо съ жена си — ни живи, ни мртви. Заклатушкаха се насамъ-нататѣкъ като пияни и бѣжъ — да ги нѣма.

Поклони се Фиу-фиу на скорцитѣ и имъ рече:

— Благодаря за услугата, другари, благодаря за помощта ви!...